

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie z odwołania X. Y.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2024 r.
w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 13 maja 2025 r.

na skutek zażalenia X. Y. na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. I NKRS 61/24:

- 1. odrzuca wniosek o wyłączenie całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych;**
- 2. odrzuca wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych;**
- 3. odrzuca wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Elżbiety Karskiej, Tomasza Demendeckiego i Janusza Niczyporuka;**
- 4. odrzuca zażalenie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 stycznia 2025 r., I NKRS 61/24 Sąd Najwyższy w sprawie z odwołania X. Y. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2024 r. w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku odrzucił odwołanie ze

względu na nieuzupełnienie w terminie braku formalnego odwołania, tj. „złożenia kompletnego odwołania od uchwały z [...] 2024 r. nr [...] zawierającego wszystkie strony podpisanego przez odwołującego się”.

X. Y. (dalej: „skarżący”) wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, zarzucając nieważność postępowania, wnosząc o jego uchylenie w całości, ewentualnie o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od powyższej uchwały oraz ewentualnie o przywrócenie terminu do uzupełniania braków formalnych odwołania z 1 lipca 2024 r. W zażaleniu zawarł on także pozostałe wnioski, tj. wniosek o wstrzymanie wykonania postanowienia z 29 stycznia 2025 r. o odrzuceniu odwołania; wniosek o wyłączenie sędziów SN Janusza Niczyporuka, Tomasza Demendeckiego i Elżbiety Karskiej od rozpoznania zażalenia, wniosków oraz całej sprawy I/NKRS 61/24. Ponadto wniósł o wyłączenie od rozpoznania zażalenia, wniosków oraz sprawy I/NKRS 61/24 wszystkich orzeczników z Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, która – według jego twierdzenia – nie jest sądem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 49 § 1 k.p.c., niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 48, sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

Stosownie do art. 50 § 1 k.p.c. wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa się toczy, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia. Z kolei zgodnie z art. 53¹ § 1 pkt 3) k.p.c. niedopuszczalny jest wniosek o wyłączenie sędziego niebędącego członkiem składu orzekającego. Dodatkowo w świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I/NOZP 1/19 wniosek o wyłączenie sędziego niewyznaczonego do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny, zaś sędzia objęty takim wnioskiem może zasiadać w składzie sądu rozpoznającego wniosek.

W przedmiotowej sprawie należy zauważyć, że wnioski skarżącego o wyłączenie od rozpoznania zażalenia całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, niebędącej jego zdaniem sądem, wszystkich orzeczników z Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz sędziów SN Janusza Niczyporuka, Tomasza Demendeckiego i Elżbiety Karskiej zostały złożone w treści zażalenia a zatem jeszcze przed wyznaczeniem składu orzekającego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym. Mając na uwadze powyższe, wniosek skarżącego o wyłączenie od rozpoznania sędziów SN Janusza Niczyporuka, Tomasza Demendeckiego i Elżbiety Karskiej, należało odrzucić, sędziowie ci bowiem nie zostali wyznaczeni do rozpoznania zażalenia.

Pozostałe wnioski skarżącego o wyłączenie całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego oraz wszystkich orzeczników z Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych – wobec braku ich zgodności z przywołanymi przepisami – podlegają odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 1186, dalej: „u.KRS”) do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 2023, poz. 1550 z późn. zm.) o skardze kasacyjnej. Przepisu art. 87¹ tej ustawy nie stosuje się.

W myśl art. 394¹ § 1, § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym nie ma podstaw do wniesienia tego środka od orzeczenia Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie. Z przywołanych przepisów wynika, że postanowienie Sądu Najwyższego w kwestii odrzucenia odwołania nie zostało objęte żadnym szczególnym trybem postępowania zażaleniowego, a jednocześnie nie da się

przyjąć, że jest to podlegające zaskarżeniu postanowienie wydane w toku kontroli instancyjnej.

W tym miejscu warto przypomnieć, że odwołań od uchwały KRS Sąd Najwyższy nie rozpatruje ani w pierwszej instancji, ani żadnej innej instancji. O instancyjności postępowania nie przesądza bowiem fakt orzekania przez sąd w danej sprawie po raz pierwszy, lecz systemowe usytuowanie danego organu władzy sądowniczej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 stycznia 2010 r., SK 2/09; P. Grzegorzczyk, K. Weitz, *Komentarz do art. 78 [w:] Komentarz do Konstytucji...*, s. 1790). Sąd Najwyższy jest jedynym organem władzy sądowniczej uprawnionym do orzekania w sprawie, a kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma charakter szczególny, uregulowany w ustawie o KRS, w której do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 89/20).

Wszystko to prowadzi do wniosku, że zażalenie skarżącego – jako pozbawione podstaw prawnych – nie podlega rozpoznaniu merytorycznemu i jako prawnie niedopuszczalne wymaga odrzucenia.

Sąd Najwyższy wskazuje, że pozostałe wnioski skarżącego zawarte w zażaleniu – jako niezwiązane z jego przedmiotem – nie podlegają rozpoznaniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

[D.Z.]

[r.g.]